

КОНВЕНЦІЯ

між Урядом України і Урядом Румунії про уникнення подвійного оподаткування та попередження ухилень від сплати податків стосовно доходу і капіталу

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 29.03.96 р.

ДАТА РАТИФІКАЦІЇ УКРАЇНОЮ: 21.10.97 р.*

ДАТА НАБРАННЯ ЧИННОСТІ ДЛЯ УКРАЇНИ: 17.11.97 р.

Уряд України та Уряд Румунії,

бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та попередження ухилень від сплати податків стосовно доходу і капіталу,

домовились про таке:

СТАТТЯ 1

Особи, до яких застосовується Конвенція

Ця Конвенція застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

СТАТТЯ 2

Податки, на які поширюється Конвенція

1. Ця Конвенція поширюється на податки на дохід та капітал, що стягуються від імені Договірної Держави або її місцевого органу влади, або її політико-адміністративних підрозділів, або адміністративно-територіальних одиниць, незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на дохід і на капітал вважаються всі податки, що стягуються з загальної суми доходу, загальної суми капіталу або з елементів доходу або капіталу, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна, а також податки на заробітну плату і жалування, що сплачуються підприємствами, а також податки на приріст капіталу.

3. Існуючими податками, на які поширюється Конвенція, зокрема, є:

а) в Україні:

(i) податок на прибуток підприємств; і

(ii) прибутковий податок з громадян

(надалі "український податок");

б) у Румунії:

(i) податок на доходи, одержані фізичними особами;

(ii) податок на прибутки юридичних осіб;

(iii) податок на жалування та інші подібні винагороди;

(iv) податок на дивіденди;

(v) податок на доходи від сільськогосподарської діяльності, одержані фізичними особами

(надалі "румунський податок").

4. Ця Конвенція поширюється також на будь-які ідентичні або аналогічні податки, що стягуються після дати підписання Конвенції в доповнення або замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав повідомлять один одного про зміни в їх законодавствах щодо оподаткування в допустимий період часу після таких змін.

СТАТТЯ 3 **Загальні визначення**

1. У цій Конвенції, якщо з контексту не випливає інше:

a) терміни "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають залежно від контексту Україну або Румунію;

b) термін "Україна" означає територію України, її континентальний шельф і її виключну економічну (морську) зону, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена за законами України як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна та природних ресурсів;

c) термін "Румунія" означає Румунію та при використанні в географічному значенні означає територію Румунії, включаючи її територіальні води, а також особливу економічну зону, на які поширюється суверенітет Румунії, її суверенні або юридичні права, відповідно до її внутрішнього та міжнародного права, стосовно розвідки та розробки природних, біологічних та мінеральних ресурсів, що містяться у морських водах, морському дні та підґрунті цих вод;

d) термін "податок" означає український податок або румунський податок залежно від контексту;

e) термін "особа" включає фізичну особу, компанію та будь-яке інше об'єднання осіб в тій або іншій Договірній Державі;

f) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку іншу організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;

g) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;

h) термін "національна особа (громадянин)" означає:

(i) у випадку України:

aa) фізичні особи, що мають громадянство України;

bb) всі юридичні особи, товариства і асоціації, що одержали такий статус на підставі законодавства України;

(ii) у випадку Румунії будь-яку фізичну особу, що має громадянство Румунії та всі юридичні особи, об'єднання осіб і будь-які інші організації, що одержали такий статус на підставі діючого законодавства Румунії;

i) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським, повітряним, залізничним або автодорожнім транспортним засобом, що експлуатується підприємством, яке є резидентом Договірної Держави, за винятком випадків, коли таке перевезення здійснюється виключно між пунктами, розташованими в другій Договірній Державі;

j) термін "компетентний орган" означає:

(i) стосовно України - Міністерство фінансів або його повноважного представника;

(ii) стосовно Румунії - Міністерство фінансів або його повноважного представника;

k) термін "місцевий орган влади або політико-адміністративний підрозділ" стосовно України і термін "адміністративно-територіальна одиниця" стосовно Румунії;

l) термін "капітал" у випадку України означає "майно".

2. При застосуванні цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у ній, буде мати те значення, яке він має за законодавством цієї Договірної Держави стосовно податків, на які поширюється Конвенція, якщо із контексту не випливає інше.

СТАТТЯ 4

Резидент

1. При застосуванні цієї Конвенції термін "резидент Договірної Держави" означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі постійного місця проживання, постійного місця перебування, місця реєстрації, місцезнаходження керівного органу або будь-якого іншого подібного критерію. Але цей термін не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі тільки на підставі одержання доходів з джерел у цій Державі або капіталу, розташованого в ній.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

a) вона вважається резидентом Договірної Держави, де вона має в своєму розпорядженні постійне житло; якщо вона має у своєму розпорядженні постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом Держави, в якій вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

b) якщо неможливо визначити Договірну Державу, в якій вона має центр життєвих інтересів, або якщо вона не має постійного житла в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом Держави, де вона звичайно проживає;

c) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом Договірної Держави, національною особою (громадянином) якої вона є;

d) якщо вона є національною особою (громадянином) обох Договірних Держав або якщо вона не є національною особою (громадянином) жодної з них, компетентні органи Договірних Держав будуть вирішувати це питання за взаємною згодою.

3. Якщо відповідно до положень пункту 1, особа інша ніж фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, то в такому разі вона буде вважатися резидентом Договірної Держави, в якій міститься її фактичний керівний орган.

СТАТТЯ 5

Постійне представництво

1. При застосуванні цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється комерційна діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво" зокрема включає:

a) місце управління;

b) філіал;

c) офіс;

d) фабрику;

e) майстерню;

f) установку для розвідки з метою одержання доходу;

g) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів;

h) склад або іншу подібну споруду для поставки будь-яких товарів з метою одержання доходу.

3. Термін "постійне представництво" також охоплює:

a) будівельний майданчик, конструкцію, монтажний або складальний об'єкт, або спостережницьку діяльність щодо них, але лише в тому разі, якщо такий майданчик або об'єкт існують, а діяльність здійснюється протягом періоду, що перевищує 12 місяців;

b) надання послуг, включаючи консультаційні послуги, підприємством Договірної Держави через робітників або інших залучених осіб в другій Договірній Державі, за умови, що така діяльність триває для того ж самого об'єкту або стосовно такого об'єкту протягом періоду або періодів, що у сукупності перевищують 12 місяців.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не включає:

a) використання споруд виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству, без одержання доходу;

b) утримання запасів товарів або виробів, що належать цьому підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки без одержання доходу;

c) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

d) продаж товарів або виробів, що належать підприємству, показаних у рамках приуроченого до якоїсь події тимчасового ярмарку або виставки після закриття вказаного ярмарку або виставки;

е) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

ф) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності підготовчого чи допоміжного характеру;

г) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від а) до ф), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає з цієї комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Незалежно від положень пунктів 1 і 2, якщо особа- інша ніж агент з незалежним статусом, про якого йдеться в пункті 6, діє в Договірній Державі від імені підприємства другої Договірної Держави, буде вважатися такою, що має постійне представництво в першій згаданій Державі, якщо:

а) вона має в першій згаданій Державі особливі повноваження на ведення переговорів і укладання угод для або від імені таких підприємств; або

б) вона утримує в першій згаданій Державі склад товарів або виробів, з якого вона регулярно продає товари або вироби для або від імені таких підприємств.

6. Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише якщо воно здійснює комерційну діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави, або здійснює комерційну діяльність у цій другій Державі (через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

СТАТТЯ 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доход від сільського і лісового господарства), розташованого в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати значення, яке він має згідно з законодавством Договірної Держави, в якій міститься майно, що розглядається. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати все майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, що використовується в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як компенсації за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів; морські, повітряні суда, залізничний і автотранспорт не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 будуть застосовуватись також до доходів, що одержуються від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємств і до доходів від нерухомого майна, що використовується для здійснення незалежних особистих послуг.

СТАТТЯ 7

Прибутки від комерційної діяльності

1. Прибутки підприємства Договірної Держави будуть оподатковуватись лише в цій Державі, якщо тільки підприємство не здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює комерційну діяльність як вказано вище, то його прибутки можуть оподатковуватись у другій Договірній Державі, але тільки в тій частині, яка стосується такого постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3, якщо підприємство Договірної Держави здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим і самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю в таких же або аналогічних умовах і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. При визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, незалежно від того, чи понесені ці витрати у Державі, де розташоване постійне представництво, чи за її межами. Однак такі витрати не повинні включати будь-які суми, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом керівному органу підприємства або його іншому підрозділу як роялті, гонорар або інші подібні виплати за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позичку, надану постійному представництву. Аналогічним чином при визначенні прибутку постійного представництва не враховуються суми, сплачені (інакше, ніж у порядку покриття фактичних затрат) постійним представництвом керівному органу підприємства або іншим його органам у вигляді роялті, гонорарів або інших подібних виплат за користування патентами або іншими правами, або у вигляді комісійних за виконання певних послуг або за керівництво, чи, за винятком банків, як проценти за позику керівному органу підприємства або будь-якому іншому його органу.

4. В міру того, як визначення в Договірній Державі прибутку, що стосується постійного представництва на базі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 не буде перешкоджати Договірній Державі визначити оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу повинен бути таким, що його результати будуть відповідати принципам, які містяться в цій статті.

5. Ніякий прибуток не відноситься до постійного представництва на підставі простої закупки постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, буде визначатися щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для його зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

СТАТТЯ 8

Доход від міжнародних перевезень

1. Прибутки від експлуатації морських або повітряних суден, залізничного або автодорожнього транспорту, що використовується у міжнародних перевезеннях, оподатковуються тільки в тій Договірній Державі, резидентом якої є підприємство.

2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських, повітряних або залізничних і автодорожніх засобів у міжнародних перевезеннях включають:

а) доход від оренди порожніх морських, повітряних або залізничних і автодорожніх засобів; та

б) прибуток від використання, утримання або оренди контейнерів (включаючи трейлери для транспортування контейнерів), які використовуються для перевезення товарів або виробів;

де така оренда або таке використання, утримання або оренда, залежно від обставин, є випадковими щодо експлуатації морських, повітряних, залізничних і автодорожніх засобів у міжнародних перевезеннях.

3. Положення пункту 1 також будуть застосовуватись до прибутків, що одержуються від участі в пулі, у спільному підприємстві або в міжнародній організації по експлуатації транспортних засобів.

СТАТТЯ 9

Асоційовані підприємства

1. У разі, коли:

а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або

б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави,

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних і фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би, якщо б не ці умови, бути нарахований одному з них, але через ці умови не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У разі, коли одна Договірна Держава включає в прибутки підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибуток, по якому підприємство другої Договірної Держави було оподатковано в цій другій Державі, і прибуток, таким чином включений, є прибутком, який був би нарахований підприємству першої Договірної Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця друга Держава повинна зробити відповідні корективи в сумі податку, що стягується з цього прибутку. При визначенні таких коректив повинні бути розглянуті інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав можуть проконсультуватися один з одним при необхідності.

СТАТТЯ 10

Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач є фактичним власником дивідендів, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

а) 10 процентів загальної суми дивідендів, якщо компанія (інша ніж товариство) є фактичним власником дивідендів, і ця компанія є одночасно власником принаймні 25 процентів капіталу компанії, що сплачує дивіденди;

б) 15 процентів загальної суми дивідендів у всіх інших випадках.

Цей пункт не впливає на оподаткування компанії щодо прибутку, з якого сплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій чи інших прав, які не є борговими зобов'язаннями, що дають право на участь у прибутку, також як доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню, як доходи від акцій відповідно до законодавства Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо фактичний власник дивідендів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або виконує в цій другій Договірній Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. В такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

5. У разі, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доход з другої Договірної Держави, ця друга Держава може не стягувати будь-яких податків з дивідендів, що сплачуються компанією, за винятком, якщо ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і з нерозподіленого прибутку не стягуються податки на нерозподілений прибуток компанії, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що виникають у цій другій Державі.

СТАТТЯ 11

Проценти

1. Проценти, що виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі, якщо цей резидент є фактичним власником цих процентів.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але, якщо одержувач є фактичним власником процентів, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 процентів від загальної суми процентів.

3. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті, проценти, що виникають у Договірній Державі, не будуть оподатковуватись у цій Державі, якщо сплачуються за борговими вимогами Уряду другої Договірної Держави, його Національного (Центрального) банку або будь-якого іншого банку або закладу, уповноваженого надавати, гарантувати або страхувати кредити від імені Уряду другої Держави.

4. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає доход від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема доход від урядових цінних паперів і доход від облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій та боргових зобов'язань.

5. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо фактичний власник процентів, який є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. В такому разі, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама ця Договірна Держава, її місцевий орган влади, її політико-адміністративний підрозділ або адміністративно-територіальна одиниця, або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе це постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у тій Договірній Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником процентів, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і фактичним власником процентів при відсутності таких відносин, то положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. В такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

8. Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною метою або однією з головних цілей будь-якої особи, що має відношення до створення або передачі боргового зобов'язання, стосовно якого сплачуються проценти, є одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.

СТАТТЯ 12

Роялті

1. Роялті, які виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, оподатковуються тільки в цій другій Державі, якщо цей резидент є фактичним власником цих роялті.

2. Однак такі роялті можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають і відповідно до законодавства цієї Держави, але, якщо одержувачем є фактичний власник роялті, то податок, що визначається таким чином, не може перевищувати:

а) 10 процентів загальної суми роялті за використання або право використання будь-яких патентів, торгових марок, винаходів або моделей, секретних формул або процесів, або за інформацію стосовно промислового, комерційного або наукового досвіду;

б) 15 процентів загальної суми роялті у всіх інших випадках.

3. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як компенсація за використання або за право використання будь-яких авторських прав на літературні твори, твори мистецтва і науки, включаючи кінофільми або фільми і плівки, які використовуються для радіомовлення або телебачення, на будь-який патент, торгову марку, винахід або модель, схему, секретну формулу або процес, або за використання, або за надання права використання будь-якого промислового, комерційного або наукового обладнання, або за інформацію стосовно промислового, комерційного або наукового досвіду.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, який є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або виконує в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому разі застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

5. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її місцеві органи влади, її політико-адміністративний підрозділ або адміністративно-територіальна одиниця, або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплачувати роялті, і витрати по сплаті таких роялті несе постійне представництво або постійна база, тоді вважається, що роялті виникають у тій Договірній Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником роялті або між ними обома і будь-якою третьою особою сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним власником роялті за відсутністю таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з урахуванням інших положень цієї Конвенції.

7. Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною метою або однією з головних цілей будь-якої особи, що має відношення до утворення або передачі прав, стосовно яких сплачуються роялті, є одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.

СТАТТЯ 13

Доходи з капіталу

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 і яке розташоване у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у Договірній Державі, в якій таке майно знаходиться.

2. Доходи, одержувані резидентом Договірної Держави від відчужування:

а) акцій, вартість або більша частина вартості яких одержується прямо або посередньо від нерухомого Майна, яке розташоване в другій Договірній Державі; або

б) паїв у партнерстві, активи якого складаються переважно з нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі, або з акцій, як вони визначені в підпункті а) вище, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

3. Доходи від відчужування рухомого майна, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або від рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, доступної резиденту однієї Договірної Держави в другій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

4. Доходи від відчужування морських або повітряних суден, залізничного або автотранспорту, що експлуатується в міжнародних перевезеннях, або рухомого майна, пов'язаного з експлуатацією таких транспортних засобів, оподатковуються тільки в Договірній Державі, резидентом якої є підприємство.

5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2, 3 і 4, оподатковуються тільки в Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

СТАТТЯ 14

Незалежні особисті послуги

1. Доход, що одержується резидентом Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Державі, за винятком випадку, коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності. Якщо у нього є така постійна база, доход може оподатковуватись у другій Договірній Державі, але тільки стосовно тієї його частини, яка відноситься до цієї постійної бази.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, освітню або викладацьку діяльність, так само як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

СТАТТЯ 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19, 20 та 21 жалування та інші подібні винагороди, що одержуються резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються лише в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, одержана у зв'язку з цим винагорода може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом будь-якого дванадцятимісячного періоду; і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави; і

в) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті, винагорода, що одержується у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється на борту морського або повітряного судна, або на залізничному, або автодорожньому транспорті, що експлуатується в міжнародних перевезеннях, або на борту річкового судна, яке використовується у внутрішніх перевезеннях, може оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є підприємство.

СТАТТЯ 16

Директорські гонорари

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом Договірної Держави як членом ради директорів компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

СТАТТЯ 17

Артисти та спортсмени

1. Незалежно від положень статей 14 і 15, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтв, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється у другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. У разі, якщо доход від особистої діяльності, яка здійснюється працівником мистецтв або спортсменом у такій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтв чи спортсмену, а іншій особі, цей доход незалежно від положень статей 7, 14 і 15 може оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтв чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, доход, одержаний від діяльності, виконаної в рамках культурного обміну, відповідно до культурних договорів, що укладені між двома Договірними Державами, буде звільнений за взаємною згодою від оподаткування, тільки якщо така діяльність організована Урядом Договірної Держави.

СТАТТЯ 18

Пенсії

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19, пенсії та інші подібні винагороди, включаючи ренти, що сплачені резиденту Договірної Держави у зв'язку з роботою в минулому, підлягають оподаткуванню тільки в тій Державі, резидентом якої він є.

2. Термін "рента" означає фіксовану суму, сплачувану фізичній особі періодично в установлений час протягом життя цієї особи або протягом встановленого періоду часу за зобов'язанням зробити зворотні платежі для адекватної або повної компенсації в грошах або товарах, або обслуговуванні.

3. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті, пенсії або інші подібні виплати, зроблені згідно з суспільними гарантіями за законодавством Договірної Держави, будуть оподатковуватись тільки у цій Державі.

СТАТТЯ 19

Державна служба

1.

а) Винагороди, інші ніж пенсія, що сплачуються Договірною Державою або її місцевим органом влади або політико-адміністративним підрозділом або адміністративно-територіальною одиницею будь-якій фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Держави або для її місцевого органу влади, або політико-адміністративного підрозділу, або адміністративно-територіальної одиниці, оподатковуються тільки у цій Державі;

б) Однак такі винагороди оподатковуються тільки в другій Договірній Державі, якщо послуги здійснюються у цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(і) є національною особою (громадянином) цієї Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою надання послуг.

2.

а) Будь-яка пенсія, сплачена або виділена з фондів Договірною Державою або її місцевим органом влади, політико-адміністративним підрозділом або адміністративно-територіальною одиницею будь-якій фізичній особі за послуги, що надаються цій Державі або її місцевому органу влади, політико-адміністративному підрозділу або адміністративно-територіальній одиниці, оподатковуються тільки у цій Державі;

б) Проте така пенсія оподатковується лише в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і національною особою (громадянином) цієї Держави.

3. Положення статей 14, 15 та 18 будуть застосовуватись до винагород і пенсій стосовно послуг, що виконуються у зв'язку із здійсненням комерційної діяльності Договірною Державою або її місцевим органом влади, політико-адміністративним підрозділом або адміністративно-територіальною одиницею.

СТАТТЯ 20

Студенти і практиканти

Студент або практикант, який є або був безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави, і який перебуває у першій згаданій Державі виключно з метою одержання освіти або практики, буде звільнений від оподаткування в тій першій згаданій Договірній Державі на період навчання або проходження практики на наступні платежі, одержані ним для цілей власного утримання, освіти або проходження практики:

а) платежі, одержані з джерела, яке знаходиться за межами Договірної Держави, для цілей власного утримання, освіти, наукових досліджень або проходження практики;

б) стипендії або інші платежі, які сплачуються Урядом або науковою, освітньою, культурною або іншою некомерційною організацією.

СТАТТЯ 21

Вчителі та наукові дослідники

1. Фізична особа, яка є або була резидентом Договірної Держави безпосередньо до приїзду в другу Договірну Державу, і яка за запрошенням будь-якого університету, коледжу, школи або іншого подібного некомерційного освітнього закладу, визнаного Урядом другої Договірної Держави, знаходиться в тій другій Договірній Державі протягом періоду, що не перевищує двох років від дати її першого приїзду в ту другу Договірну Державу, виключно з метою викладання або наукових досліджень, або і того і другого, в таких освітніх закладах буде звільнена від оподаткування у цій другій Договірній Державі на період викладання або наукових досліджень.

2. Положення пункту 1 цієї статті не будуть стосуватись доходу від дослідницьких робіт, якщо такі дослідницькі роботи виконуються не в суспільних інтересах, а для власної користі певних осіб або особи.

СТАТТЯ 22

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, не згадані в попередніх статтях цієї Конвенції, підлягають оподаткуванню в Договірній Державі, в якій вони виникли.

2. Положення пункту 1 не застосовуються до доходів інших ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво і надає в цій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з якими одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. В такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

СТАТТЯ 23

Оподаткування капіталу

1. Капітал, представлений нерухомим майном, про яке йдеться в пункті 2 статті 6, може оподатковуватись у Договірній Державі, в якій таке майно знаходиться.

2. Капітал, представлений рухомим майном, яке є частиною комерційного майна постійного представництва підприємства, або представлений рухомим майном, пов'язаним з постійною базою, яка використовується для надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у Договірній Державі, в якій знаходиться постійне представництво або постійна база.

3. Водний, повітряний, залізничний та автодорожній транспорт, що експлуатується в міжнародних перевезеннях, та рухоме майно, пов'язане з експлуатацією таких транспортних засобів, оподатковуються тільки в Договірній Державі, резидентом якої є підприємство.

4. Будь-які інші елементи капіталу резидента Договірної Держави оподатковуються тільки у цій Державі.

СТАТТЯ 24

Методи усунення подвійного оподаткування

1. У випадку України подвійне оподаткування усувається таким чином:

З урахуванням положень законодавства України щодо звільнення від оподаткування стосовно податку, сплаченого на території за межами України (які не будуть суперечити головним принципам цього пункту), на румунський податок, сплачений за законодавством Румунії і відповідно до цієї Конвенції прямо або шляхом вирахування від прибутку доходів або майна з джерел у Румунії, буде робитись знижка у вигляді кредиту проти будь-якого українського податку, який підраховується щодо того прибутку, доходу або капіталу, стосовно якого підраховується український податок.

Це зменшення ні в якому разі не повинно, однак, перевищувати ту частину податку на доход або податку на капітал, як було підраховано до надання вирахування, яка стосується доходу або капіталу, які можуть оподатковуватись у цій другій Державі залежно від обставин.

Якщо відповідно до будь-якого положення Конвенції, отриманий доход або капітал резидента України звільнено від оподаткування в Україні, Україна може, незважаючи на це, при підрахунку суми податку на частину доходу або капіталу цього резидента, що залишилась, взяти до уваги звільнений доход або капітал.

2. У випадку Румунії подвійне оподаткування усувається таким чином:

а) якщо резидент Румунії отримує доход або має капітал, який відповідно до положень цієї Конвенції оподатковується в Україні, Румунія не оподатковує цей доход або капітал, за винятком доходів, згаданих у підпункті (b), і враховує при визначенні податкової ставки отриманого загального доходу, застосовуючи цю податкову ставку тільки до доходу, що залишився;

б) якщо резидент Румунії отримує статті доходу, які згідно з положеннями статей 10, 11 і 12 можуть оподатковуватись в Україні, Румунія дозволяє вирахування з податку на доход такого резидента суми, що дорівнює податку, який сплачується на Україні.

Таке вирахування, однак, не повинно перевищувати тієї частини податку, яка була підрахована до надання вирахування, яка відноситься до таких статей доходу, що отримані в Україні.

СТАТТЯ 25

Недискримінація

1. Національні особи (громадяни) Договірної Держави не підлягатимуть у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому ніж оподаткування і пов'язане з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи (громадяни) цієї другої Держави за тих же обставин, зокрема щодо резиденції. Це положення також застосовується, незалежно від положень статті 1, до фізичних осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами однієї Договірної Держави, не повинні піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або будь-яким пов'язаним з ним зобов'язанням, які є іншими або більш обтяжливими, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи цієї Держави за тих же умов.

3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не повинно бути менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які здійснюють подібну діяльність.

4. Положення цієї статті не будуть мати тлумачення як такі, що зобов'язують Договірну Державу надавати резиденту другої Договірної Держави будь-які персональні звільнення, пільги і вирахування для податкових цілей, виходячи з цивільного статусу, сімейного статусу або критеріїв, не передбачених внутрішнім загальним податковим законодавством, які надаються її власним резидентам.

5. За винятком випадків, коли застосовуються положення статті 9, пункту 7 статті 11 або пункту 6 статті 12, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства будуть обчислюватись за таких же умов, за яких вони б сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні, для цілей визначення оподатковуваного капіталу такого підприємства, підлягати вирахуванням за таких же умов, за яких вони б сплачувались резиденту першої згаданої Держави.

6. Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не повинні піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або будь-яким зобов'язанням, пов'язаним з ним, іншим або більш обтяжливим, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися інші подібні підприємства першої Договірної Держави.

7. Положення цієї Статті будуть застосовуватись до податків, які розглядаються цією Конвенцією.

СТАТТЯ 26

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо резидент Договірної Держави вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до його оподаткування невідповідно до положень цієї Конвенції, він може незалежно від засобів захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати свою справу до компетентних органів Договірної Держави, резидентом якої він є, або, якщо його випадок підпадає під дію пункту 1 статті 25, тієї Договірної Держави, національною особою (громадянином) якої він є. Заява повинна бути подана протягом трьох років з дати першого повідомлення про дії, які призводять до оподаткування невідповідно до положень цієї Конвенції.

2. Компетентний орган прагнучиме, якщо він вважатиме заяву обґрунтованою і якщо він сам не зможе прийти до задовільного рішення, вирішити питання за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає цій Конвенції.

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникають при тлумаченні або застосуванні Конвенції. Вони можуть також консультуватися один з одним з метою уникнення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених цією Конвенцією.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

СТАТТЯ 27

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав будуть обмінюватись інформацією, що стосується виконання положень цієї Конвенції або внутрішнього законодавства Договірних Держав стосовно податків, на які поширюється Конвенція, та стосовно попередження ухилень від сплати податків і полегшення застосування закону щодо ухилення від сплати податків тією мірою, в якій оподаткування не протирічить цій Конвенції. Використовуючи консультації, компетентні органи будуть забезпечувати адекватні умови, методи і принципи обміну інформацією, включаючи інформацію по ухиленнях від оподаткування. Обмін інформацією не обмежується статтею 1. Будь-яка інформація, отримана Договірною Державою, буде вважатися конфіденційною, також як і інформація, одержана у межах внутрішнього законодавства цієї Держави, і буде розкрита лише особам або органам (включаючи суди і адміністративні органи), які займаються оцінкою або стягненням, примусовим стягненням або виконанням рішень щодо податків, на які поширюється Конвенція, або розглядом заяв стосовно таких податків. Такі особи чи органи будуть використовувати інформацію лише для таких цілей. Вони можуть розкривати інформацію в ході відкритого судового засідання або при прийнятті юридичних рішень.

2. У жодному випадку положення пункту 1 не будуть тлумачитись як такі, що зобов'язують Договірну Державу:

- а) здійснювати адміністративні заходи, що протирічать законодавству або адміністративній практиці цієї або другої Договірної Держави;
- б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайної адміністративної практики цієї або другої Договірної Держави;
- с) надавати інформацію, яка розкриває будь-яку підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю, або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б установленій практиці (суспільному порядку).

СТАТТЯ 28

Дипломатичні агенти і консульські службовці

Ніщо в цій Конвенції не буде впливати на податкові привілеї дипломатичних агентів або консульських службовців, надані за загальними нормами міжнародного права або відповідно до положень спеціальних угод.

СТАТТЯ 29

Набуття чинності

1. Кожна з Договірних Держав повідомить одна одну по дипломатичних каналах про завершення процедур, необхідних відповідно до внутрішнього законодавства для набуття чинності цією Конвенцією. Ця Конвенція набуває чинності у день останнього такого повідомлення, і її положення будуть застосовуватись:

- (i) стосовно податків на дивіденди, проценти або роялті для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем передачі повідомлення;
- (ii) стосовно податку на капітал і податку на прибуток (доход) підприємств для будь-якого періоду оподаткування, що починається з або після 1 січня календарного року, наступного за роком передачі повідомлення;

(iii) стосовно прибуткового податку з фізичних осіб для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем передачі повідомлення.

2. З моменту набуття чинності цією Конвенцією у взаємних відносинах між Україною та Румунією припиняє свою дію застосування багатосторонньої Конвенції про усунення подвійного оподаткування доходів і майна фізичних осіб, яка підписана в Мішкольці 27 травня 1977 року, та багатосторонньої Конвенції про усунення подвійного оподаткування доходів і майна юридичних осіб, яка підписана в Улан-Баторі 19 травня 1978 року.

СТАТТЯ 30 **Припинення дії**

Ця Конвенція залишається чинною до припинення її дії однією з Договірних Держав. Кожна з Договірних Держав може припинити дію Конвенції шляхом передачі через дипломатичні канали повідомлення про припинення дії принаймні за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років після дати вступу Конвенції у чинність. У такому разі Конвенція припиняє свою дію:

(i) стосовно податків на дивіденди, проценти або роялті для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем подачі повідомлення;

(ii) стосовно податку на капітал і податку на прибуток (доход) підприємств для будь-якого періоду оподаткування, починаючи з або після 1 січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення;

(iii) стосовно прибуткового податку з фізичних осіб для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем подачі повідомлення.

У засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в двох примірниках у м. Ізмаїлі 29 березня 1996 року українською, англійською та румунською мовами, всі тексти мають однакову чинність. У разі розходжень у трактуванні, англійський текст буде переважати.

* Ратифіковано Законом України від 21 жовтня 1997 року № 586/97-ВР (Офіційний вісник України, 1997, № 44, с. 2).

За Уряд
України
(підпис)

За Уряд
Румунії
(підпис)